

KUVIOT SEKAISIN

Väinö Hotti

Tilanne alussa

Apostolien aikaan oli selkeä ”jako kahteen”. Seurakunta ja maailma olivat erillään:

”Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä noin kolmetuhatta sielua” (Apt.2:41).

”Eikä muista kukaan uskaltanut heihin liittyä, mutta kansa piti heitä suuressa kunniasa” (Apt.5:13).

Vainon aika

Stefanus oli ensimmäinen marttyyri:

”Mutta kun he tämän kuulivat, viilsi se heidän sydäntänsä, ja he kiristelivät hänelle hampaitansa. Mutta täynnä Pyhää Henkeä hän loi katseensa taivaaseen päin ja näki Jumalan kirkkauden ja Jeesuksen seisovan Jumalan oikealla puolella ja sanoi: "Katso, minä näen taivaat auenneina ja Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella". Niin he huusivat suurella äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat kaikki yhdessä hänen päällensä ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja kivittivät. Ja todistajat riisuivat vaippansa Saulus nimisen nuorukaisen jalkojen juureen. Ja niin he kivittivät Stefanuksen, joka rukoili ja sanoi: "Herra Jeesus, ota minun henkeni!" Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi suurella äänellä: "Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!" Ja sen sanottuaan hän nukkui pois” (Apt.7:54-60).

Yhdistyminen

Kirkkoa vainottiin satoja vuosia. Seurakunta ja maallinen valta olivat vastakkain. 300 – luvulla tapahtui radikaali muutos. Kirkko ja valtio löysivät toisensa. Kirkosta tuli Rooman valtionkirkko! Vastakkainasettelu loppui. Kirkko ja valtio alkoivat kulkea käsi kädessä. Marttyyrius oli ollut kirkolle rasituksena. Toisaalta kirkko oli kasvanut siinä määrin, että valtio laskeskeli yhdistymisestä olevan sillekin hyöty.

Vastoin Raamattua

Raamatusta oli selkeä ohje. Alkuseurakunta oli oma maailmasta erotettu yhteisönsä. Se ei suostunut mihinkään kompromisseihin maailman kanssa.

”En minä enää puhu paljoa teidän kanssanne, sillä **maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään**” (Joh.14:30).

”Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä. Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole

maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sentähden **maailma teitä vihaa**" (Joh.15:18,19).

"Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja **maailma vihaa heitä**, koska he eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole" (Joh.17:14).

"**Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan**, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä" (Room.12:2).

"**Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa**; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa? Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat? Sillä me olemme elävän Jumalan temppeli, niinkuin Jumala on sanonut: "Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani". Sentähden: "Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttärikseni, sanoo Herra, Kaikkivaltias" (2. Kor.6:14-18).

Jeesus voitti valtakiusauksen

"Ja perkele vei hänet korkealle vuorelle ja näytti hänelle yhdessä tuokiossa kaikki maailman valtakunnat ja sanoi hänelle: "Sinulle minä annan kaiken tämän valtapiirin ja sen loiston, sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen, kenelle tahdon. Jos sinä siis kumarrut minun eteeni, niin tämä kaikki on oleva sinun." Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Kirjoitettu on: 'Sinun pitää kumartaman Herraa, sinun Jumalaasi, ja häntä ainoata palveleman'" (Luuk.4:5-8).

Kirkko lankesi samaan kiusaukseen 300 – luvulla!

Yhdistymisen hinta

Kirkko maksoi yhdistymisestä kovan hinnan. Se merkitsi Sanasta luopumista. Sanan kirkosta tuli KANSAN KIRKKO. Kirkon "olemus" (substanssi) muuttui. Tähän asti Raamattu oli ollut hallitsevana kirkossa, nyt määräysvalta siirtyi kansalle! Maailma sai kristillisyyden pintakiillon, mutta samalla kirkko taas turmeltui, maallistui.

Vallan tavoittelu

Kirkko sokeutui ja sokeudessaan lähti tavoittelemaan valtaa – ja valta turmeli:

”Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: **”Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teillä keskenänne**, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; niinkuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä” (Matt.20:25-28).

”Älkää siis tekään etsikö, mitä söisitte ja mitä joisitte, **älkääkä korkeita tavoitelko**. Sillä näitä kaikkia maailman pakanakansat tavoittelevat; mutta teidän Isänne kyllä tietää teidän näitä tarvitsevan” (Luuk.12:29,30).

”Jeesus vastasi: **”Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta**; jos minun kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, niin minun palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin; mutta nyt minun kuninkuuteni ei ole täältä” (Joh.18:36).

Kuninkaitten hallitsija

Rooman kirkko ei tyytynyt hallitsemaan vain kirkkoa, vaan se pyrki maallisenkin vallan kahvaan. Se halusi vallita kuninkaita ja keisareitakin. Sillä oli kyltymätön vallanjano.

Kirkkokuri

Sokeudessaan Rooman kirkko hallitsi rautaisella terrorilla koko kansaa. Kaikki kastettiin (joskus jopa paloruiskulla). Kasteen perusteella kaikki saatettiin kirkkokurin alaisuuteen. Inkvisitio ja jalkapuu olivat käytössä. Marttyyreitä jopa 50 miljoonaa! Moinen kirkkokuri kertoi kuinka sokeaksi kirkko oli tullut! Kirkkokuri ei Raamatun mukaan kohdistu kansaan, vaan ainoastaan uskoviin seurakunnan jäseniin!

Lutherin vaikutus

Luther poisti kirkosta ”räikeimmät epäkohdat”. Vanhurskauttamisoppi oli Lutherilla kirkas. Mutta uskonpuhdistus jäi kesken. Messuhapatus ja pappisvaltaisuus seurasi katolisen kirkon perintönä. Edelleen Lutherin rahkeet eivät riittäneet kansankirkkomuodon uudistamiseen. Parhaalla tahdollakaan ei kirkkoa, jossa kansa määrää ja päättää, voi sanoa raamatulliseksi.

Viimeaikainen kehitys

Viime vuosikymmeninä kansankirkko on kantanut surkeaa hedelmää: naispappuus, politiikka kirkkoon, uusi raamatunkäännös, homous jne. Liberaaliteologinen tiedekunta on perusteellisesti hapattanut teologisen tiedekunnan.

GUSTAF JOHANSSON

10.1.1844 – 24.7.1930

MIKÄ ON KANSANKIRKKO?

OSMO TIILILÄ: JOHDATUS TEOLOGIAAN (s.185)

Arkkipiispa *Gustaf Johansson* (k.1930) esittelee kansankirkon seuraavasti:

”Mutta Kristuksen seurakuntaan on luettava myös ne kristityt, jotka ovat samassa suhteessa Kristukseen kuin apostolit olivat ennen helluntaipäivää. Nämä opetuslapset elivät Kristuksen kanssa ja seurasivat häntä, he uskoivat, että Kristus on Jumalan Poika, ja rakastivat häntä, mutta heillä ei vielä ollut Kristuksen Henkeä, sillä he tulivat tästä osallisiksi vasta helluntaina.... Vielä nytkin ihminen käy tätä opetuslapsen koulua... opetuslapsijoukko on Herran Hengen kasvatuksessa, ja tästä liittyy yhä uusia jäseniä Kristuksen varsinaiseen seurakuntaan. Mutta Kristuksen seurakuntaan luetaan myöskin ulkonaisesti se suuri joukko ihmisiä, jotka on kristikunnassa kasteen kautta otettu seurakunnan yhteyteen ja jotka ovat Jumalan armon välikappalten vaikutusten alla, vaikka eivät itse elä todellista uskon elämää. Näihin kohdistuu kirkon kasvatustyö, eivätkä he kuulu Kristuksen varsinaiseen seurakuntaan... Kansankirkon käsitteeseen kuuluvat siis Kristuksen varsinainen seurakunta, opetuslasten piiri, jossa sen varsinaisia jäseniä valmistuu seurakunnalle, ja kastettujen suuri joukko, joka on kirkon kasvatettava ja jonka keskellä armonvälikappaleet vaikuttavat. Kansankirkko ei siis ole aivan sama kuin Kristuksen seurakunta, sillä se on tätä laajempi” (Mietteitä Suomen luterilaisen kirkon asemasta, 1890. - Kieli uusittu).

”On ollut välttämätöntä, ettei Kristuksen kirkko ole jättänyt kansojen kasvatustointa pakanakunnalle, vaikka sen on täytyntäkin voidakseen suorittaa tämän tehtävän, ottaa piiriinsä paljon sellaisia, joissa ei ole omakohtaista uskonelämää” (Yrjö J.E.Alanen, Gustaf Johansson, s.157)

Arkkipiispa Gustaf Johansson oli monessa mielessä arvostettu piispa, mutta kirkkonäkemyksensä oli hänellä epäraamatullinen! Tässä pasuuna antoi epäselvän äänen!

Kansankirkko tänään

Antinomismi (lain kumoaminen) on tänään yleistä. **Antti Kylliäisen** teologia ”kaikki pääsevät taivaaseen” jatkaa voittokulkuaan. Lutherin korostama LAKI JA EVANKELIUMI ei ole tänään muodissa. Julistetaan ”halpaa armoa” ja ”kivutonta uudestisyntymistä”.

Aikamme sekava julistus versoo ”vanhurskauttamisopin lamasta”. Tämä lama on yhteinen sekä kansankirkolle että vapaille suunnille. Tästä lamasta johtuen sekä uudestisyntymisoppi että pyhitys ovat huterolla pohjalla.

Maailman parantaminen

Lähetyskäsky ja siihen liittyvä evankelioiminen ovat retuperällä:

"Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti" (Matt.28:18-20).

On lähdetty kimppaan maailman kanssa. Jako kahteen on poistunut; kaikki ovat saman isän lapsia! Evankelioiminen on vaihtunut VUOHIEN HUVITTAMISEEN!

Vallalla on 1. uskonkappaleen kristillisyyttä!

Vääristynyt kirkko-oppi on johtanut muunkin teologian vääristymiseen. Seurakuntaa koskeva kirkkokuri on sovellettu ”koko maailmaan” (Räsäsen tapaus). Kansankirkko-han on yhtä kuin maailma. Moralisoitua! Roomalaiskirje on Rooman **uskoville** kirjoitettu!

Tänään seurakunta on uppoutunut ”maailman parantamiseen”, kun sen pitäisi evankelioida ja pelastaa se.

Uskovien tehtävä ei ole maailman **parantaminen** vaan sen **evankelioiminen!**

*”Ihmisten huolien ja vaikeuksien hälventäminen ei ole mitenkään erityisesti kristillinen tehtävä. Joka sellaiseen ryhtyy, tietäköön ja tiedostakoon sen, mitä saksalainen teologi Hans Asmussen sanoi kerran jollekin papille: ”Tämä ihminen odottaa sinulta sellaista, millä ei ole mitään tekemistä sinun pappiskutsumuksesi kanssa.” Epäuskoiselle ihmiselle kirkolla ei kirkkona pitäisi olla Jumalan lain julistamisen ohella muuta annettavaa kuin kehoitus kääntymiseen ja Jumalan armon omistamiseen” (Lasse Marjorpi, **Kirkon kuoleman sairaus, s.29**).*